

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Ing. Petra Šuránka, soudce JUDr. Davida Krysky a soudkyně Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., ve věci

žalobce: **Benediktinské opatství Panny Marie a sv. Jeronýma v Emauzích,**
IČO: 00408352
sídlem Vyšehradská 320/49, Nové Město, Praha 2
zastoupeno advokátem JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr.
sídlem Dominikánské náměstí 656/2, Brno-město, Brno

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, Smíchov, Praha 5

za účasti: **Ing. I. D.**
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Miroslavem Dongresem
sídlem Dolní náměstí 679/5, Jablonec nad Nisou

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2023, č. j. 033089/2023/KUSK-DOP/Svo,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Benešov (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 12. 2022, č. j. MUBN/588755/2022/VÝST (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Správní orgán I. stupně prvostupňovým rozhodnutím podle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 403/2020 Sb. (dále jen „správní řád“) na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení (dále jen „žadatel“) rozhodl, že na části pozemku parc. č. XA v katastrálním území D. v obci S. (dále jen „žalobcův pozemek“), detailně vymezené polohopisovým zaměřením ze dne 17. 6. 2022 od společnosti GEOMAP s.r.o., IČO: 60469358, (dále jen „GEOMAP“) se nachází veřejně přístupná účelová komunikace (dále jen „sporná cesta“). Žadatel je jedním z vlastníků nemovitostí v chatové osadě vzniklé v druhé polovině 20. století na břehu řeky S.

Žaloba

2. Žalobce zaprvé namítá, že **sporná cesta se nachází na pozemku určeném k plnění funkcí lesa**. Celý žalobcův pozemek je lesním pozemkem ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně některých zákonů (lesní zákon), ve znění zákona č. 261/2021 Sb. (dále jen „lesní zákon“). Takto je zapsán v katastru nemovitostí. Také odbor životního prostředí správního orgánu I. stupně (dále jen „orgán státní správy lesů“) sdělením ze dne 19. 8. 2022, č. j. MUBN/397494/2022/OOPLH, potvrdil, že sporná cesta je součástí pozemku určeného k plnění funkcí lesa. To správní orgán I. stupně ignoroval s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2020, č. j. 30 A 93/2018-103, podle něhož jsou zpevněné lesní cesty pozemkem určeným k plnění funkcí lesa, jen pokud neslouží jako příjezdní komunikace k zastavěnému pozemku. Žalobce tyto závěry v odvolání zpochybnil s tím, že správní orgán I. stupně nemohl posoudit charakter žalobcova pozemku sám a odlišně od stanoviska orgánu státní správy lesů. V odvolacím řízení předložil ještě rozhodnutí orgánu státní správy lesů podle § 3 odst. 3 lesního zákona, které potvrzuje, že žalobcův pozemek je určený k plnění funkcí lesa podle § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona. Žalovaný reagoval tím, že sdělení orgánu státní správy lesů nebylo pro správní orgán I. stupně závazné a že pokud má cesta na lesním pozemku znaky veřejně přístupné účelové komunikace, není podle rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 93/2018-103 pozemkem určeným k plnění funkcí lesa. Rozhodnutí orgánu státní správy lesů podle něj nezodpovědělo otázku charakteru pozemku pod spornou cestou a pravděpodobně byli opomenuti účastníci řízení.
3. Tyto závěry podle žalobce odporují ustálené judikatuře, podle níž může pozemek určený k plnění funkcí lesa tento charakter pozbýt jen odnětím podle § 16 lesního zákona. Skutečnost, že sporná cesta začala být používána pro příjezd k zastavěným pozemkům, nemohl na charakteru žalobcova pozemku nic změnit. Silniční správní úřady byly vázány sdělením i rozhodnutím orgánu státní správy lesů a nemají pravomoc rozhodnout, že určitý

pozemek přestal být určený k plnění funkcí lesa, jelikož začal být fakticky využíván k jiným účelům. Mezi pozemky určené k plnění funkcí lesa patří i lesní cesty, které jsou účelovými komunikacemi [§ 2 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 239/2017 Sb., o technických požadavcích pro stavby pro plnění funkcí lesa (dále jen „vyhláška č. 239/2017 Sb.“)] a vztahuje se na ně obecné užívání podle § 19 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Tím ale není dotčen zákaz jízdy a stání motorových vozidel podle § 20 odst. 1 písm. g) lesního zákona [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 As 148/2018-38]. Rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 93/2018-103 není na projednávanou věc použitelný, protože se zabýval cestou širší než 4 m, přičemž lesem procházel jen její malý úsek, který měl nepochybně charakter lesní cesty. Sporná cesta je ale užší než 4 m, nezpevněná, lesem prochází v délce 1 121 m a má charakter lesní svážnice [tj. ostatní trasy pro lesní dopravu podle § 2 odst. 1 písm. f) vyhlášky č. 239/2017 Sb.]. Jde tedy o lesní pozemek podle § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona, nikoliv jiný pozemek podle písm. b) tohoto ustanovení. Krajský soud v Brně vycházel z nesprávného výkladu § 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona. Slova „s výjimkou pozemků zastavěných a jejich příjezdních komunikací“ se totiž vztahují jen na pozemky nad horní hranicí dřevinné vegetace (hole), nikoliv na zpevněné lesní cesty, jak potvrzuje i komentářová literatura.

4. Zadruhé žalobce namítá, že **sporná cesta není pozemní komunikací**. Veřejně přístupnou účelovou komunikací může být jen pozemní komunikace. Protože sporná cesta je pozemkem určeným k plnění funkcí lesa, je třeba otázku, zda jde o pozemní komunikaci, řešit za využití vyhlášky č. 239/2017 Sb. a navazující technické normy ČSN 736108 (2018) *Lesní cestní síť*. Veřejně přístupnou účelovou komunikací může být jen lesní cesta, která je podle uvedené vyhlášky pozemní komunikací, ale ne ostatní trasa pro lesní dopravu, která podle vyhlášky pozemní komunikací není. Správní orgány ale charakter sporné cesty z hlediska vyhlášky č. 239/2017 Sb. neposuzovaly, protože měly nesprávně za to, že sporná cesta není pozemkem určeným k plnění funkcí lesa. Měly za prokázané, že sporná cesta splňuje § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Žalobce v odvolání namítl, že vyhláška č. 239/2017 Sb. má charakter zvláštní normy ve vztahu k zákonu o pozemních komunikacích. Tato vyhláška znemožňuje mechanické převzetí závěrů starší judikatury k § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, o níž se opírají správní orgány. Sporná cesta je ostatní trasou pro lesní dopravu podle § 2 odst. 1 písm. f) vyhlášky č. 239/2017 Sb. Jako důkaz navrhl sdělení Ústavu pro hospodářskou úpravu lesů Brandýs nad Labem ze dne 19. 9. 2022, zn. UHUL/5334/2022/SB. Sporná cesta má převážně hliněný (tj. nezpevněný) povrch a není vybavena výhybnami, proto nemá znaky lesní cesty.
5. Žalovaný předstírá, že z odvolání není patrné, jakým požadavkům § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích sporná cesta nevyhovuje. Odmítl, že by vyhláška č. 239/2017 Sb. byla ve vztahu speciality k zákonu o pozemních komunikacích, protože jde o podzákonnou úpravu a vymezuje pojmy ve vztahu k hospodaření v lese, nikoliv k existenci pozemní komunikace. S tím žalobce nesouhlasí. Vyhláška č. 239/2017 Sb. provádí zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), nikoliv lesní zákon. Žalovaný sám v napadeném rozhodnutí hodnotil charakter pozemní komunikace podle technických norem stavebního práva. Pojem „pozemní komunikace“ má stejný

význam v zákoně o pozemních komunikacích i ve stavebních předpisech. Žalovaný polemizoval s názorem žalobce, že sporná cesta je nezpevněná. Podle žalobce sle bylo místním šetřením i geodetickým zaměřením prokázáno, že sporná cesta je převážně nezpevněná. Zpevnění cesty je nicméně jen jedním ze znaků rozlišujících lesní cesty a ostatní trasy pro lesní dopravu. Dalšími jsou například šířka cesty, přítomnost a odstup výhyben a podélného a příčného odvodnění. Podle technické normy ČSN 736108 může být zpevněná i svážnice.

6. Zatřetí žalobce namítá, že **vjezd na spornou cestu je omezen lesním zákonem**. V předcházejícím řízení namítal, že i kdyby sporná cesta byla veřejně přístupnou účelovou komunikací, nebude ji moci užívat kdokoli. Vztahoval by se na ni totiž zákaz vjezdu a stání motorových vozidel podle § 20 odst. 1 písm. g) lesního zákona, z něhož povoluje výjimku vlastník lesa. Správní orgány jen mechanicky převzaly závěr, že uvedený zákaz na spornou cestu nedopadá, protože není pozemkem určeným k plnění funkcí lesa. Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 2. 2006, sp. zn. 33 Odo 449/2005, na který odkázal správní orgán I. stupně, se zabýval lesní cestou, ne svážnicí, a byl překonán novelou zákona o pozemních komunikacích č. 152/2011 Sb., která do § 7 odst. 1 doplnila větu třetí, podle níž není dotčena úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy. Poznámka pod čarou odkazuje na § 20 odst. 1 lesního zákona. Rozsudky NSS č. j. 10 As 148/2018-38 a ze dne 20. 6. 2019, č. j. 6 As 19/2019-31, i komentářová literatura potvrzují, že § 20 odst. 1 písm. g) lesního zákona dopadá na veškeré komunikace na pozemcích určených k plnění funkcí lesa. Žalovaný to nezohlednil s tím, že nepřezkoumává výklad lesního zákona. Jelikož se i na veřejně přístupnou účelovou komunikaci vztahuje zákaz podle § 20 odst. 1 písm. g) lesního zákona, nebude naplněn žadatelem sledovaný účel (zajistit neomezené využívání sporné cesty při současném přenesení veškerých nákladů na její údržbu na vlastníka lesa), a tak napadené rozhodnutí odporuje principu proporcionality.
7. Začtvrté žalobce namítá, že **nevyslovil souhlas** se zřízením veřejně přístupné účelové komunikace a v řízení nebyl prokázán opak. Správní orgán I. stupně dovodil, že žalobce souhlasil konkludentně, protože nezaznamenal jeho aktivní nesouhlas s užíváním sporné cesty. Žalovaný také dovodil žalobcův konkludentní souhlas, protože žalobce od doby, kdy pozemek získal zpět v restitucích, do dubna 2022 (tedy déle než 7 let) užívání sporné cesty nijak neomezoval. Tento závěr je nesprávný z důvodů, které žalobce uplatnil již v odvolání a na které žalovaný nereagoval. Užívání sporné cesty k vjezdu a stání motorových vozidel vylučoval § 20 odst. 1 písm. g) lesního zákona. Nebylo tedy nutné, aby vlastník pozemku vyjadřoval nesouhlas s tímto jednáním, neboť bylo nezákonné. Nelze dovozovat konkludentní souhlas žalobce z toho, že se proti takovému jednání aktivně nevymezil. Svůj souhlas mohl udělit jen formou výjimky podle § 20 odst. 4 lesního zákona. Na toto omezení upozorňuje veřejnost i zákazová dopravní značka umístěná na napojení sporné cesty na místní komunikaci. Většina chatařů užívala spornou cestu na základě udělené výjimky. To žalovaný popírá s tím, že to žalobce neprokázal. Pro posouzení souhlasu vlastníka je irelevantní jednání státu před vrácením majetku žalobci.
8. Zapáté žalobce namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na **nesprávně zjištěném skutkovém stavu**. Účastníkem řízení měla být Benediktinská hospodářská správa Emauzy, s.r.o.,

IČO: 03593665, (dále jen „žalobcův pachtýř“), která má žalobcův pozemek v pachtu, a má tak vůči němu práva a povinnosti vlastníka lesa. Správní orgán I. stupně uvedl, že jedná jen s vlastníkem. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce nepředložil nájemní (pachtovní) smlouvu. Žalobce ji ale doložil s vyjádřením dne 30. 9. 2022. Žalovaný tak nezjistil správně skutkový stav.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Tvzení, že sporná cesta se nachází na lesním pozemku, žalobce opírá jen o formální evidenci v katastru nemovitostí. Při posuzování veřejně přístupné účelové komunikace se však vychází z faktického stavu, který byl zjištěn dostatečně. Žalobce neprokázal, že na sporné cestě, zčásti pokryté živичným povrchem a zčásti zpevněné šterkopískem, lze plnit funkci lesa (pěstovat lesní porost). Tvzení, že sporná cesta není pozemní komunikací, ale lesní svážnicí (tj. cestou sjízdnou pouze pro traktory, speciální přibližovací prostředky, v příznivých případech i pro terénní motorová vozidla a sloužící pro soustřeďování dříví, která zpravidla spojuje technologické linky s lesní cestní sítí) vyvrací zjištěný skutkový stav. Sporná cesta je totiž sjízdna celoročně pro všechna vozidla. Neslouží pouze pro soustřeďování dříví a není pouhým propojením lesní cestní sítě. Námitka, že vjezd na spornou cestu je omezen lesním zákonem, je jen opakováním odvolací námítky, s níž se žalovaný vypořádal. Dopravní značení nemá vliv na to, zda jde o veřejně přístupnou komunikaci. Veřejně přístupná komunikace může vést i lesem. Žalobce získal pozemek zpět v roce 2015 a do roku 2022 veřejnému užívání sporné cesty nebránil. Žalobce mohl a měl vyjádřit nesouhlas s jejím veřejným užíváním poté, co pozemek nabyl. Pokud tak neučinil, udělil konkludentní souhlas. Námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalobce hájí práva třetí osoby, která po celou dobu řízení zůstala nečinná a svá práva neuplatnila. Navíc není napadeným rozhodnutím dotčena přímo.

Replika žalobce

10. Argumentace žalovaného k povaze pozemku pod spornou cestou je chybná skutkově i právně. Při místním šetření vyšlo najevo, že její povrch je převážně hliněný. Žalovaný stále ignoruje stanovisko orgánu státní správy lesů, jímž je vázán. Zpevněné i nezpevněné lesní cesty podle § 3 odst. 1 lesního zákona spadají mezi pozemky určené k plnění funkcí lesa. Žalovaný ve vyjádření dovozuje, že sporná cesta je lesní cestou, nikoliv svážnicí. Posouzení její povahy podle vyhlášky č. 239/2017 Sb. a normy ČSN 736108 se žalobce v řízení marně domáhal. Tento nedostatek nemůže žalovaný odstranit v soudním řízení. Žalovaný popírá, že by se na spornou cestu vztahoval zákaz podle § 20 odst. 1 písm. g) lesního zákona, protože zřejmě nechápe vztah lesního zákona a zákona o pozemních komunikacích a ignoruje jeho novelu zákonem č. 152/2011 Sb.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

11. Žadatel ve vyjádření ze dne 27. 10. 2023 navrhl žalobu zamítnout. Zopakoval, co uvedl již v žádosti. Sporná cesta je jedinou spojovací komunikací s veřejnými komunikacemi. Brod přes S. zanikl. Jiné řešení příjezdu do chatové osady nedává smysl. Odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 93/2018-103. Sporná cesta je užívána i pro svoz odpadu a příjezd hasičů a záchranné služby. Žalobce po 7 let průjezd nijak neomezoval, ač o něm musel vědět. V žalobě uvádí řadu formalit, proč by sporná cesta neměla být účelovou

komunikací. Její existence se ale posuzuje materiálně. Není pravda, že žalobce jednal se zástupcem osady. Osad je několik a spolek Osadníci Plužiny z.s. (dále jen „Osadníci Plužiny“) není žádným jejich zástupcem.

Jednání

12. Při jednání dne 27. 8. 2025 strany setrvaly na svých procesních stanoviscích, přičemž odkázaly na svá dosavadní podání, která shrnuly a argumentaci v nich obsaženou dále rozvedly.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

13. Žadatel jako spoluvlastník pozemku parc. č. XB v katastrálním území S. v obci Ch. podal dne 31. 3. 2022 žádost o vydání rozhodnutí o existenci veřejně přístupné účelové komunikace přes žalobcův pozemek. Odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 93/2018-103. Uvedl, že sporná cesta slouží pro přístup k asi 100 pozemkům v chatových osadách P., M. a Z. (dále společně jen „chatová osada“; vlastníci nemovitostí v chatové osadě dále jen „chataři“). Cesta je zřetelná v terénu, jak plyne z doložených fotografií. Přístupová cesta spojující chatovou osadu s ostatními komunikacemi začíná v D. na silnici č. Y, pokračuje přes pozemky parc. č. XC, parc. č. XD a parc. č. XE (ostatní komunikace) na žalobcův pozemek a za ním na pozemek parc. č. XF (ostatní komunikace) a další pozemky v podílovém vlastnictví chatařů. Tento přístup využívají i vozidla integrovaného záchranného systému, svoz odpadu a návštěvy. Pozemky parc. č. XG, XC, parc. č. XD, parc. č. XE a parc. č. XF jsou ve vlastnictví města S. Osada vznikla před více než čtyřiceti lety a po tu dobu se žádný z vlastníků žalobcova pozemku ani žalobce sám po dobu 7 let proti užívání sporné cesty neohradil. Dopis žadateli ze dne 6. 12. 2021 nelze považovat za nesouhlas s užíváním sporné cesty.
14. Dne 29. 6. 2022 žadatel reagoval na výzvu správního orgánu I. stupně k odstranění vad žádosti. Uvedl, že k chatové osadě nevede žádná jiná komunikace. Předložil *Soubornou technickou zprávu* z polohopisného zaměření sporné cesty ze dne 17. 6. 2022 vypracovanou společností GEOMAP (dále jen „zpráva společnosti GEOMAP“), jež uvádí, že celková délka sporné cesty je 1 121 m, její šířka je v rozmezí 2,6 až 4,2 m a má nezpevněný šterkopískový povrch v celé délce. Dále předložil seznam nemovitostí, které tuto přístupovou cestu využívají, a několik fotografií cesty z náhledu na webu mapy.cz. Dne 22. 7. 2022 žadatel doložil podklady potvrzující, že v osadě P. má trvalé bydliště hlášeno 20 lidí s tím, že tam zajíždí i pošta, a potvrzení o platbách za svoz odpadu prokazující, že do chatové osady jezdí i vozy pro svoz odpadu.
15. Správní orgán I. stupně si vyžádal podklady od příslušného stavebního úřadu, katastrálního úřadu a orgánu státní správy lesů (toho se ptal, zda je sporná cesta lesní cestou ve smyslu vyhlášky č. 239/2017 Sb.).
16. Orgán státní správy lesů přípisem ze dne 19. 8. 2022 sdělil, že přes žalobcův pozemek je vedena „lesní cesta využívaná vlastníky lesů a fakticky rovněž vlastníky navazujících nemovitostí v předmětné lokalitě. Cesta není registrována v evidenci katastru nemovitostí, je součástí lesa, tj. pozemku určeného k plnění funkcí lesa dle § 3 lesního zákona [...] Z tohoto hlediska jde o účelovou

komunikaci – lesní cestu, o jejímž využití, používání má právo rozhodovat vlastník lesa [tj. žalobce] dle § 20 odst. 4 lesního zákona“.

17. Z podkladů doložených příslušným katastrálním úřadem plyne, že žalobce nabyt svůj pozemek na základě dohody o vydání zemědělských nemovitostí ze dne 14. 10. 2014 uzavřené mezi žalobcem a státním podnikem Lesy České republiky, s. p., podle zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi), schválené rozhodnutím Státního pozemkového úřadu ze dne 2. 12. 2014, č. j. SPU 602140/2014. Právní účinky zápisu vlastnického práva žalobce do katastru nemovitostí nastaly ke dni 13. 1. 2015. Předtím žalobcův pozemek (a pozemky, z nichž vznikl) vlastnila Česká republika.
18. Ze sdělení příslušného stavebního úřadu vyplynulo, že při výstavbě v chatových osadách nebyl řešen přístup k nim a napojení na komunikace. Výstavba chat proběhla z velké části od 60. let 20. století. Aspoň jedna chata byla ale postavena již v roce 1934.
19. Opatřením ze dne 16. 8. 2022 správní orgán I. stupně oznámil zahájení řízení a nařídil ústní jednání s ohledáním na místě na den 22. 9. 2022. Při ústním jednání byla pořízena fotodokumentace sporné cesty. Správní orgán I. stupně uvedl, že sporná cesta je nezpevněná, tvořená hliněným povrchem, částečně zpevněná asfaltovým recyklátem. *„Ve směru od zrcadla nahoru cca 40 m je cesta tvořena asfaltovým povrchem – poškozeným s výtluky. Další část zpevněná asfaltovým povrchem je před značkou osada P. nahoru, cca 15 m, směrem ke svodnici.“* Žadatel uvedl, že bylo zjištěno, že cesta je patrná v terénu a stálá. Kvalita jejího povrchu nemá vliv na posouzení, zda jde o účelovou komunikaci. Žalobce uvedl, že sporná cesta mu patřila od nepaměti, mezi lety 1948 a 2015 byla ve vlastnictví státu. Před rokem 1948 sloužila jen k obhospodařování lesa a byla volně přístupná, nebylo bráněno v jejím užívání (povoz s koňmi). Louky podél řeky byly přístupné brodem, který od roku 2006 nelze užívat. Zákazová značka byla umístěna dne 1. 4. 2022 a od té doby žalobce vybírá poplatky na základě dohody na rok pro konkrétní auto. Chatařům nebylo nikdy bráněno v užívání sporné cesty, která má charakter lesní svážnice. I kdyby byla ale označena za účelovou komunikaci, bude k vjezdu motorovým vozidlem třeba výjimka ze zákazu podle § 20 odst. 1 písm. g) lesního zákona. Asfalt na spornou cestu dali chataři. Účastníkem řízení má být žalobcův pachtýř, který vykonává práva vlastníka lesa. Ústního jednání se zúčastnily dvě chatařky. K. B. s návrhem souhlasila. Podle ní nejsou splněny podmínky pro výběr poplatku. Sporná cesta je pokojně užívána více než 70 let, navazuje na další komunikace ve vlastnictví města S. a podle územního plánu města S. je účelovou komunikací. Užívá ji integrovaný záchranný systém. Předala zprávu ze dne 28. 5. 2022 týkající se přístupové cesty a kopii zápisu z porady osadníků osady P. z 31. 12. 1973. V něm se ke sporné cestě uvádí, že *„[p]o jednání s vedením lesního závodu K. byla přislíbena pomoc při úpravě lesní cesty [a] je počítáno i s pomocí osadníků (brigády)“*. Z. S. uvedla, že před rokem 1948 byla sporná cesta užívána k obhospodařování luk a polí – přístup kočárem nebo povozem. Kolem roku 1953 se začaly stavět chatky. Některé zde byly již před válkou.
20. Dne 30. 9. 2022 obdržel správní orgán I. stupně čestná prohlášení dvou chatařek, vyjádření žadatele a žalobce:

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

21. Chatařky J. O. a A. S. uvedly, že pozemek v chatové osadě koupily v letech 1972 a 1971 a k přístupu užívají výhradně spornou cestu. Brod přes S. nikdy nebyl průjezdný pro osobní automobily. Přístupová cesta vedla přes pozemky parc. č. XD, parc. č. XE (město S.), parc. č. XA, parc. č. GH (žalobce) a parc. č. XF (město S.), později kratší cestou přes parc. č. XI a parc. č. XF (město S.). O cestu se starali chataři za součinnosti tehdejšího vlastníka a města S. Spornou cestu užívají vozidla integrovaného záchranného systému, svozu odpadu nebo zásilkové služby.
22. Žadatel uvedl, že cesta je patrná v terénu. Je zčásti zpevněná, zčásti nezpevněná, to ale nemá vliv na rozhodnutí. Sporná cesta je jediným a nejkratším spojením chatové osady s veřejnou komunikací a spojuje obecní cesty. Žalobce při místním šetření uvedl, že průjezdu nikdy nebránil, lze tak usuzovat na jeho souhlas. Od 1. 4. 2022 umístil zákazovou značku a vyžaduje poplatek, a tedy volnému vjezdu brání. Jelikož jde o jedinou přístupovou cestu do osady, je dána nutná komunikační potřeba. Odnětí plnění funkcí lesa není třeba, jak plyne z rozsudků Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 93/2018-103 a Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 449/2005. Při místním šetření se také ukázalo, že spornou cestu užívají starší osoby s omezenou mobilitou, které potřebují vozidlo. Většina chatařů není členem spolku, který tak není jejich zástupcem. Žadatel přiložil čestné prohlášení J. V. a D. V., že pozemek v osadě zakoupili v roce 1990, ale jezdí tam od roku 1975, vždy po sporné cestě.
23. Žalobce ve vyjádření ze dne 29. 9. 2022 obdobně jako v žalobě uvedl, že účastníkem řízení má být jeho pachtýř, že sporná cesta má charakter lesní svážnice, a ne pozemní komunikace, a že faktickým užíváním k odlišnému účelu nepřestala být pozemkem určeným k plnění funkcí lesa. Poukázal na skutkové odlišnosti s rozsudkem Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 93/2018-103. Nesouhlasil se závěrem orgánu státní správy lesů, že sporná cesta je lesní cestou, a žádal, aby správní orgán I. stupně učinil nový dotaz. Uvedl, že vjezdu na spornou cestu nikdy nebránil. Vjezd do lesa ale omezuje lesní zákon a je třeba výjimky udělené vlastníkem. To platí, i pokud bude sporná cesta prohlášena za veřejně přístupnou účelovou komunikaci. S prohlášením sporné cesty za veřejně přístupnou účelovou komunikaci žalobce nikdy nesouhlasil. Totéž zopakoval i ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 29. 11. 2022, k němuž jako důkaz, že chataři spornou cestu užívají na základě jím udělených výjimek, přiložil texty z webových stránek spolku Osadníci Plužiny týkající se přístupové cesty a požadovaného poplatku.
24. Správní orgán I. stupně **prvostupňovým rozhodnutím** prohlásil na části žalobcova pozemku vymezené zprávou společnosti GEOMAP veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Shledal, že jsou naplněny všechny čtyři znaky veřejně přístupné účelové komunikace.
25. K prvnímu znaku (stálá a v terénu patrná dopravní cesta určená k užití vozidla nebo chodci) uvedl, že sporná cesta je v místě napojení na místní komunikaci znatelně zpevněná, vysypaná šterkem, místy přechází povrch ve zhutněnou zeminu, ve dvou místech má asfaltový povrch, je zde umístěno dopravní zrcadlo, na několika místech jsou kovové svodnice. Cesta tedy je bez nutnosti bližšího zkoumání zřetelná a v terénu patrná a slouží k užití vozidla nebo chodci. V průběhu řízení vyplynulo, že cesta je zde od nepaměti. Žádný z účastníků to nerozporoval. K námitce, že žalobcův pozemek je určený k plnění funkcí lesa, odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 93/2018-103, podle něhož jsou zpevněné lesní

komunikace pozemkem určeným k plnění funkcí lesa, neslouží-li jako příjezdní komunikace k zastavěnému pozemku. V rozsahu této cesty tak nejde o pozemek určený k plnění funkcí lesa a nevztahuje se na něj ani zákaz podle § 20 odst. 1 písm. g) lesního zákona.

26. Ke druhému znaku (tato dopravní cesta musí spojovat jednotlivé nemovitosti pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo tyto nemovitosti spojovat s ostatními pozemními komunikacemi) uvedl, že sporná cesta je jedinou příjezdovou komunikací k chatové osadě. Brod přes řeku S. byl v roce 2006 trvale uzavřen a podle vyjádření pamětníků nikdy nebyl určen pro osobní automobily.
27. U třetího znaku (souhlas vlastníka pozemku s obecným užíváním) nejprve zkoumal, zda je sporná cesta přístupná neurčitému okruhu osob. V řízení zjistil, že spornou cestu kromě chatařů užívají i vozidla zajišťující zásobování nebo lékařské a opravárenské, údržbářské, komunální a podobné služby, vozidla taxislužby a integrovaného záchranného systému. Správní orgán I. stupně do dne vydání rozhodnutí nezaznamenal vyjádření aktivního nesouhlasu žalobce s užíváním sporné cesty. Snahu o omezení veřejného užívání lze spatřovat ve vyžadování poplatku za průjezd od 1. 4. 2022. Spornou cestu může užívat neomezený okruh uživatelů. Během místního šetření po sporné cestě projelo několik vozidel, což svědčí o její využitelnosti a vytíženosti. Dále se zabýval souhlasem vlastníka s obecným užíváním, který může být i konkludentní. Konstatoval, že žalobce do roku 1948 veřejnému užívání nebránil, „*poté v době, kdy nemohl nakládat se svým majetkem, byl omezený na právech užívání*“. Zrekapituloval, že chatka č. Z byla postavena již v roce 1934. Z čestných prohlášení vlastníků chatek a jejich vyjádření při místním šetření plyne, že k přístupu byla vždy užívána cesta přes žalobcův pozemek. Osadníci cestu také svépomocí upravovali. Uzavřel, že souhlas vlastníka s obecným užíváním byl dán už v minulosti mlčky.
28. Ke čtvrtému znaku (nutná komunikační potřeba) uvedl, že jde o jedinou přístupovou cestu do chatových osad, přičemž žádná alternativa neexistuje. Cesta je užívána neomezeným počtem osob.
29. V závěru reagoval na argumentaci žalobce. K námitce, že měl jednat se žalobcovým pachtýřem, uvedl, že jedná pouze s vlastníky. Na tvrzení, že jde o lesní svážnici, odpověděl, že sporná cesta slouží jako spojnice mezi obecní cestou a chatovou osadou a jde o stálou dopravní cestu. K nesouhlasu se sdělením orgánu státní správy lesů uvedl, že ten vycházel z lesního zákona, protože není povinen aplikovat rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 93/2018-103.
30. Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal odvolání, v němž uplatnil obdobnou argumentaci jako v žalobě. V průběhu odvolacího řízení doložil rozhodnutí orgánu státní správy lesů ze dne 14. 2. 2023, č. j. MUBN/38129/2023/OOPLH, vydané podle § 3 odst. 3 lesního zákona, které potvrzuje, že žalobcův pozemek jako celek je podle skutečného způsobu využití lesním pozemkem podle § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona. V odůvodnění se uvádí, že na žalobcově pozemku se nacházejí (částečně) zpevněné lesní cesty užívané k lesnickému hospodaření, které jsou historicky užívány i vlastníky sousedních nemovitostí. Sporná cesta je stále součástí pozemku určeného k plnění funkcí lesa a podle „*doložených dokladů Ústavu pro hospodářskou úpravu lesů (vyjádření ze dne 19. 9. 2022)*“ je sporná cesta „*začleněna do komunikací, které nesplňují požadavky dané vyhláškou š. 239/2017 Sb. [...] ani*

technické parametry definované normou ČSN 736108“. Uzavřel, že jde o účelovou komunikaci – lesní cestu, o jejímž používání má právo rozhodovat vlastník lesa.

31. Žalovaný **napadeným rozhodnutím** odvolání zamítl. Uvedl, že deklaratorní rozhodnutí podle § 142 správního řádu lze vydat, prokáže-li žadatel, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv. Právní zájem žadatele je zřejmý z oznámení o umístění zákazové dopravní značky. Správní orgán I. stupně se zabýval všemi znaky veřejně přístupné účelové komunikace. Z fotodokumentace je zřejmé, že sporná cesta je v terénu viditelná a určená k užití vozidly a chodci. Z mapových podkladů je zřejmé, že jde o cestu stálou. Její existence je patrná na starých leteckých snímcích. Chatová osada byla od počátku obsluhována železnicí, brodem a spornou cestou, jejíž význam narostl s rozvojem rekreační zástavby a zánikem brodu. Jde o jediné dopravní spojení s ostatními pozemními komunikacemi. Zda sporná cesta slouží obecnému užívání posoudil správní orgán I. stupně dostatečně. Sporná cesta několik desetiletí obsluhuje oblast s více než stovkou rekreačních objektů, kam nevede jiná cesta. Jde o dostatečně široký okruh uživatelů, který lze označit za veřejnost. K souhlasu vlastníka pozemku žalovaný uvedl, že žalobce od roku 2015, kdy svůj pozemek získal zpět, do dubna 2022 užívání sporné cesty nijak neomezoval ani jinak nevyjádřil nesouhlas. Odkázal na rozsudek ze dne 9. 6. 2011, č. j. 5 As 36/2010-204, v němž NSS shledal, že vlastník, který získal nemovitost zpět v restituci a do 4 let poté neprojevil nesouhlas s jeho obecným užíváním, dal konkludentní souhlas. Žalobce užívání sporné cesty trpěl po dobu 7 let. Dal tedy konkludentní souhlas s jejím obecným užíváním. Žalovaný se ztotožnil i se závěrem, že je dána nutná komunikační potřeba, protože sporná cesta je jedinou přístupovou cestou. Byly tedy naplněny všechny znaky veřejně přístupné účelové komunikace. Dále se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami.
32. K námitce, že celý žalobcův pozemek je lesním pozemkem a že sporná cesta má povahu lesní svážnice, žalovaný uvedl, že nerozporoval, jak je žalobcův pozemek evidován v katastru nemovitostí. Pro posouzení, zda je sporná cesta veřejně přístupnou účelovou komunikací, ale není podstatné, jak je evidována v katastru nemovitostí, nýbrž jak je užívána (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2007, č. j. 6 Ans 2/2007-128). Sdělení orgánu státní správy lesů nebylo pro správní orgán I. stupně závazné a rozhodnutí podle § 3 odst. 3 lesního zákona neměl k dispozici. V souladu s rozsudkem Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 93/2018-103 vycházel z faktické povahy pozemku. Podstatná je jen ta část, na níž se nachází sporná cesta, nikoliv celý žalobcův pozemek. Pokud je sporná cesta jedinou přístupovou cestou do chatové osady, není z odvolání zřejmé, jaké znaky podle § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích podle žalobce nesplňuje. Toto ustanovení neupravuje žádné požadavky, které má cesta splňovat. Není jasné, o co žalobce opírá názor, že jde o lesní svážnici, protože vyhláška její parametry neupravuje. Silniční správní úřad musí vycházet z toho, jak je cesta užívána v rozhodné době, jak byla užívána po celou dobu své existence a komu a proč sloužila.
33. K námitce, že na spornou cestu se vztahuje zákaz vjezdu a stání motorových vozidel stanovený lesním zákonem, a proto není vyhlášení veřejně přístupné účelové komunikace způsobilé dosáhnout sledovaný účel, žalovaný uvedl, že žalobce nedoložil, že vždy plně respektoval uvedený zákaz. V řízení naopak vyplynulo, že sporná cesta byla dlouhodobě (do dubna 2022) užívána neomezeným okruhem uživatelů bez jakéhokoli omezení. Na

veřejně přístupnou účelovou komunikaci se podle žalovaného nevztahuje zákaz pro motorová vozidla stanovený lesním zákonem, protože ji smí podle § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích užívat každý bezplatně obvyklým způsobem k zákonem stanoveným účelům. Vjezd proto nelze zpoplatnit. Provoz lze omezit pouze rozhodnutím silničního správního úřadu.

34. Na námitku, že v řízení mělo být jako s účastníkem jednáno s pachtýřem, žalovaný reagoval tak, že účastníky tohoto řízení jsou žadatel, vlastník předmětné cesty a uživatelé z nutné komunikační potřeby. Naopak jimi nejsou nájemci, jejichž užívání cesty je založeno na soukromoprávním ujednání. Z toho důvodu není účastníkem ani pachtýř. Na tom nic nemění, že tato společnost povoluje vjezd. Každý účastník v řízení brání svá práva. Žalobcův pachtýř se sám účasti v řízení nedomáhal. Žalobce ani nepředložil smlouvu, z níž by plynulo, že pachtýř má práva vlastníka lesa podle § 58 lesního zákona. Jde však jen o práva podle lesního zákona. Obecné užívání účelové komunikace ale spadá pod zákon o pozemních komunikacích.
35. K námitce, že lesní svážnice je nezpevněná a její popis v prvostupňovém rozhodnutí je nesprávný a rozporný, žalovaný odkázal na stavební normu ČSN 73 6100, podle níž lze za zpevněnou cestu považovat povrchově upravenou cestu nezhutněnou sutí, kameny, šterkopískem, stavebním rumem anebo podobnými hmotami, které zkvalitní vyježděný povrch tak, aby se zvýšila jeho únosnost i při nepříznivých klimatických podmínkách. Zpráva společnosti GEOMAP, na niž žalobce odkazuje, hovoří o nezpevněném šterkopískovém povrchu. Lze předpokládat, že zpracovatel nebyl detailně obeznámen s názvoslovím používaným u pozemních komunikací. Z náhledu na webu mapy.cz je zřejmé, že sporná cesta je v celé délce povrchově upravena: sutí, šterkem nebo živичným povrchem. Žalovaný souhlasil se správním orgánem I. stupně, že jde o cestu zpevněnou. Žalobce neoznačil žádný důkaz, z něhož by plynul opak.
36. Ke zpochybnění, že sporná cesta byla užívána k dopravní obsluze chat již před rokem 1948, žalovaný uvedl, že cesta existovala již v roce 1938 a byla užívána pro přístup k pozemkům nyní tvořícím chatovou osadu.
37. K námitkám, že sporná cesta je na lesním pozemku, což potvrdil i orgán státní správy lesů, a že nelze použít rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 93/2018-103, žalovaný uvedl, že povaha pozemku pod spornou cestou nebyla řešena žádným rozhodnutím ani stanoviskem. Stanovisko orgánu ochrany přírody je vnitřně rozporné, protože uvádí, že jde o lesní pozemek a zároveň i o účelovou komunikaci (lesní cestu). Správní orgán I. stupně si tak správně učinil o této otázce úsudek sám podle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu. Sporná cesta slouží k obhospodařování lesních pozemků i jako přístupová komunikace k více než 100 rekreačním objektům, je zpevněná a částečně stmelená s proměnlivou šířkou přesahující 4 m. Ač se nachází na pozemku evidovaném jako lesní, nenaplnuje znaky § 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona. Naopak má všechny znaky veřejně přístupné účelové komunikace. Sporná cesta proto není pozemkem určeným k plnění funkce lesa, neplatí na ní zákaz vjezdu a stání motorových vozidel podle lesního zákona a vjezd nelze zpoplatňovat. Provoz na ní lze omezit jen rozhodnutím silničního správního úřadu. Žalovaný není příslušný přezkoumávat výklad lesního zákona nebo jeho komentáře, a proto se k výkladu

§ 3 lesního zákona nevyjadřoval. Rozhodnutí orgánu státní správy lesů, které žalobce předložil v odvolacím řízení, nemohl správní orgán I. stupně zohlednit. Žalovaný ho nezohlednil, protože měl pochyby o jeho zákonnosti. Podle něj měl orgán státní správy lesů mezi účastníky zahrnout i vlastníky, kteří spornou cestu užívají. Rozhodnutí navíc neřeší charakter pozemku pod spornou cestou, ale vychází jen z toho, že není v katastru nemovitostí samostatně evidována, a nereaguje na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 93/2018-103.

38. V případě námitky, že sporná cesta není pozemní komunikací, protože je lesní svážnicí, se žalovaný nejprve zabýval vztahem vyhlášky č. 239/2017 Sb. a zákona o pozemních komunikacích. Připustil, že § 7 zákona o pozemních komunikacích je obecnou normou vůči zvláštní úpravě lesního zákona, obecně ale takový vztah mezi oběma zákony není. Orgán státní správy lesů tak nemůže rozhodovat o tom, zda je určitá cesta pozemní komunikací. K argumentaci, že sporná cesta nemá technické parametry lesní cesty, žalovaný uvedl, že zákon o pozemních komunikacích ani stavební předpisy nestanoví žádné technické parametry, které musí veřejně přístupná účelová komunikace splňovat. Požadavky související s cestami pro lesní hospodářství nejsou relevantní.
39. K námitce, že podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích dopadá zákaz vjezdu a stání motorových vozidel stanovený lesním zákonem na veškeré komunikace na lesních pozemcích, včetně veřejně přístupné účelové komunikace, žalovaný uvedl, že výběrem poplatku za vjezd vozidel odůvodnil žadatel svůj právní zájem na vyhlášení sporné cesty veřejně přístupnou účelovou komunikací. Žalovaný žalobci přitakal, že existencí veřejně přístupné účelové komunikace není dotčena úprava lesního zákona. Žalobce se ale snaží prokázat, že sporná cesta není veřejně přístupnou účelovou komunikací.

Posouzení žaloby soudem

40. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny vyžadované formální náležitosti. Poté přistoupil k věcnému projednání žaloby a přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
41. Žaloba není důvodná.
42. Jako nedůvodnou soud předně posoudil námitku, že napadené rozhodnutí vychází z nesprávně zjištěného skutkového stavu, protože žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce nikdy nepředložil pachtovní smlouvu, přičemž žalobce v předcházejícím řízení setrvale uváděl, že správní orgány měly mezi účastníky řízení zahrnout též jeho pachtýře.
43. K tomu soud uvádí, že pokud by žalobce měl pravdu, že správní orgány na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu nesprávně určily okruh účastníků řízení a opomněly jeho pachtýře, byla by tím porušena pouze veřejná subjektivní práva žalobcova pachtýře. Žalobce sám by na svých veřejných subjektivních právech (§ 2 s. ř. s.) takovým postupem zkrácen nebyl (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. vyžaduje buď přímý zásah do právní sféry

žalobce nebo alespoň zásah do ní v důsledku porušení jeho práv v předcházejícím řízení. Zkrácení procesních práv ostatních (případných) účastníků, pokud se oni sami svých práv nedomáhají, by tak nemohlo být pro závěr o důvodnosti této žaloby dostačující, neboť žalobci zde schází aktivní věcná legitimace.

44. I kdyby tedy žalobcův pachtýř měl být účastníkem předcházejícího řízení, bylo na něm, aby svá práva hájil. Pachtýř sám se však nikdy účasti v předcházejícím řízení nedomáhal. S ohledem na uvedené tak není podstatné, zda žalobce pachtovní smlouvu předložil. Na závěru, že žalobce není oprávněn hájit práva svého pachtýře, by to nic nezměnilo. Námitka proto není důvodná.
45. Pokud jde o samotnou veřejně přístupnou účelovou komunikaci, je mezi účastníky řízení spor o to, zda je sporná cesta pozemkem určeným k plnění funkcí lesa, což by bránilo (bezplatnému) vjezdu motorových vozidel bez povolení žalobce (prostřednictvím jeho pachtýře) a v návaznosti na to též v otázce, zda jde vůbec o pozemní komunikaci a zda žalobce dal (nebo vůbec mohl dát) konkludentní souhlas s obecným užíváním sporné cesty.
46. Podle ustálené judikatury (srov. např. rozsudky NSS ze dne 29. 8. 2017, č. j. 7 As 63/2017-48, a ze dne 24. 5. 2018, č. j. 7 As 70/2018-60) je veřejně přístupná účelová komunikace typem pozemní komunikace, k jejímuž vzniku je třeba naplnění čtyř znaků: 1) jedná se o stálou a v terénu patrnou dopravní cestu určenou k užití vozidly nebo chodci ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích; 2) tato cesta slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích; 3) vlastník pozemku souhlasil s jeho obecným užíváním (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, bod 33); 4) je dána nutná komunikační potřeba, takže komunikace představuje nezbytnou spojnici pro vlastníky konkrétních nemovitostí (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 213/2015-14, č. 3371/2016 Sb. NSS). Pokud jsou naplněny všechny uvedené znaky, jedná se o veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Pokud by byť i jeden ze znaků scházel, o veřejně přístupnou účelovou komunikaci se jednat nemůže (srov. rozsudky NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, a ze dne 29. 8. 2017, č. j. 7 As 63/2017-48).
47. Žalobce zpochybňuje první a čtvrtý znak. Podstatná část jeho argumentace však míří proti závěru správních orgánů, že pozemek pod spornou cestou není určený k plnění funkcí lesa, na který by se nevztahoval zákaz vjezdu a stání motorových vozidel stanovený § 20 odst. 1 písm. g) lesního zákona.
48. Podle soudu je třeba v této souvislosti rozlišovat vznik veřejně přístupné účelové komunikace a režim provozu na této komunikaci. Tomu, aby se sporná cesta stala veřejně přístupnou účelovou komunikací, by nebránilo, pokud by byl pozemek pod ní určený k plnění funkcí lesa. Tato skutečnost by se promítla až v režimu provozu na ní (srov. rozsudky NSS ze dne 25. 9. 2014, č. j. 7 As 68/2014-87, a ze dne 10. 8. 2016, č. j. 6 As 19/2016-24, a Krajského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2024, č. j. 55 A 54/2022-42, ze dne 30. 8. 2021, č. j. 43 A 95/2019-101, a ze dne 19. 12. 2018, č. j. 45 A 128/2016-29). V projednávané věci je sice zjevné, že právě tento režim (zda je k vjezdu na spornou cestu

třeba udělení výjimky ze zákazu stanoveného lesním zákonem a zda lze její udělení zpoplatňovat) je pravou podstatou sporu mezi chataři a žalobcem a vedl žadatele k podání žádosti o deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace. Pro posouzení zákonnosti prohlášení sporné cesty za veřejně přístupnou účelovou komunikaci ale nejsou tyto otázky podstatné. Proto soud ponechává stranou, zda je sporná cesta pozemkem určeným k plnění funkcí lesa a zda lze vjezd motorovými vozidly zpoplatnit.

49. Žalobce dále tvrdí, že poněvadž je sporná cesta na lesním pozemku, je třeba tuto otázku řešit za použití vyhlášky č. 239/2017 Sb., která je podle něj zvláštní normou vůči § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Podle žalobce má sporná cesta charakter tzv. ostatní trasy pro lesní dopravu, konkrétně lesní svážnice, a takovou cestu není možné prohlásit za veřejně přístupnou účelovou komunikaci. To lze jen u lesní cesty, kterou podle žalobce sporná cesta není. Soud však žalobci nepřisvědčil, že sporná cesta není pozemní komunikací.
50. Podle § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je pozemní komunikace dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti.
51. Podle § 2 odst. 1 vyhlášky č. 239/2017 Sb. se pro účely této vyhlášky u staveb lesních cest a u staveb na ostatních trasách pro lesní dopravu rozumí
 - a) lesní cestou účelová komunikace pro dopravní zpřístupnění lesů a jejich propojení se silnicemi, místními nebo účelovými komunikacemi, která slouží k odvozu dříví, těžebních zbytků nebo dřevěné štěpky a k dopravě osob, materiálů nebo strojů pro hospodaření v lese,
 - f) ostatními trasami pro lesní dopravu trasy, které nejsou pozemními komunikacemi, zejména lesní svážnice a technologické linky.
52. Soud se neztotožnil s názorem žalobce, že pro naplnění znaků pozemní komunikace podle § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je v případě, kdy se cesta nachází na pozemku určeném k plnění funkcí lesa, určující její zařazení podle vyhlášky č. 239/2017 Sb. Nejde jen o to, že vyhláška je v hierarchii právních norem podřízena zákonu (zde zákonu o pozemních komunikacích), a proto nemůže měnit zákonem stanovené definiční znaky veřejně přístupné účelové komunikace. Je rovněž třeba vzít v úvahu i účel vyhlášky č. 239/2017 Sb., kterým je stanovit *technické požadavky pro stavby* pro plnění funkcí lesa (stavby lesních cest, stavby na ostatních trasách pro lesní dopravu, stavby hrazení bystrin a strží a stavby pro úpravu vodního režimu lesních půd) [§ 1 odst. 1]. Z citovaných ustanovení je zjevné, že jednotlivé typy cest jsou ve vyhlášce vymezeny pomocí pojmů zákona o pozemních komunikacích, a ne naopak. Nadto smyslem vyhlášky je stanovit parametry, jež je třeba splnit v případě, že by bylo usilováno např. o územní rozhodnutí na stavbu nové lesní cesty či na její stavební úpravy. Do značné míry je tedy předmět úpravy vyhlášky č. 239/2017 Sb. (stanovení technických podmínek, bez jejichž splnění nelze územní rozhodnutí na stavbu lesní cesty vydat) mimoběžný s předmětem úpravy § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích (vymezit definiční znaky veřejně přístupné účelové komunikace).
53. I pokud by soud akceptoval argumentaci vyhláškou jako relevantní, žalobce by neměl pravdu ve své úvaze, že je-li cesta ostatní trasou pro lesní dopravu (lesní svážnicí) podle vyhlášky č. 239/2017 Sb., nemůže být pozemní komunikací podle § 2 odst. 1 zákona o

pozemních komunikacích. Bylo by to totiž přesně naopak. Ostatní trasy pro lesní dopravu jsou vymezeny jako trasy, které *nejdou* pozemními komunikacemi. Z toho plyne, že pokud určitá cesta je pozemní komunikací (tj. má znaky uvedené v § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích), není ostatní trasou pro lesní dopravu. Pokud určitá cesta má znaky pozemní komunikace, je pozemní komunikací, byť by například s ohledem na své technické parametry mohla vypadat jako svážnice.

54. Podstatné v každém případě je tedy naplnění znaků stanovených zákonem o pozemních komunikacích. Správní orgány tudíž nepochybily, pokud se zabývaly výhradně těmito znaky a neposuzovaly, zda je sporná cesta podle vyhlášky č. 239/2017 Sb. lesní cestou nebo lesní svážnicí.
55. Soud se dále ztotožňuje se správními orgány v tom, že sporná cesta je stálou a v terénu patrnou dopravní cestou určenou k užití vozidla nebo chodci. Ani žalobce to nezpochybňuje. V předcházejícím řízení nebylo sporné, že cesta existuje již minimálně několik desítek let a že je v terénu dobře patrná (to ostatně nade vší pochybnost plyne z fotodokumentace obsažené ve správním spise). Soud připomíná, že „*tento znak slouží pouze k vyloučení těch cest, které ve skutečnosti žádnými cestami nejsou, protože buď v terénu nikdy reálně nevznikly, nebo naopak již dávno pokojně zanikly*“ (Komentář k § 7. In: Černínová, M., Černín, K., Tichý, M. *Zákon o pozemních komunikacích. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2015, dostupné v Systému ASPI). Ani jedno není případ sporné cesty. Spor o to, zda je sporná cesta zpevněná nebo nezpevněná, není pro naplnění tohoto znaku podstatný, protože stálá dopravní cesta patrná v terénu může mít různou podobu (např. pouze vyjetých kolejí).
56. Námitka proto není důvodná. Žalobce jinak naplnění znaků pozemní komunikace podle § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích nezpochybnil. Závěr správních orgánů, že první znak veřejně přístupné účelové komunikace je naplněn, proto ob stojí. Pro úplnost soud dodává, že ze správního spisu je zjevné, že sporná cesta také slouží pro potřeby chatařů ke spojení jejich nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi (druhý znak).
57. Pro úplnost nicméně soud dodává, že navzdory žalobcovým námitkám zjištěný skutkový stav nenapovídá tomu, že by sporná cesta měla charakter lesní svážnice. Ta má podle technické normy ČSN 736108 sloužit pro soustřeďování dříví a spojovat technologickou linku s lesní cestní sítí. Ze situace v území je ale zjevné, že sporná cesta je „páteřní“ cestou v žalobcově lese, která les spojuje s komunikací na pozemcích parc. č. XE, parc. č. XD a parc. č. XC, která vede na silnici č. Y (srov. veřejně dostupné údaje katastru nemovitostí a veřejné aplikace Ředitelství silnic a dálnic [Silniční a dálniční síť ČR](#)). Také orgán státní správy lesů, jehož závěrů se žalobce dovolává, spornou cestu setrvale označuje jako lesní cestu a účelovou komunikaci.
58. Žalobce dále napadá závěr správních orgánů, že udělil konkludentní souhlas s obecným užíváním sporné cesty. Jejich úvahu považuje za nesprávnou, protože na spornou cestu se podle něj vztahuje zákaz vjezdu a stání motorových vozidel podle § 20 odst. 1 písm. g) lesního zákona.
59. Soud znovu připomíná, že se věcně nezabýval tím, zda je pozemek pod spornou cestou určený k plnění funkcí lesa, nebo ne. Jak totiž vysvětlil výše, není tato skutečnost z hlediska

naplnění znaků veřejně přístupné účelové komunikace podstatná. V projednávané věci tak není rozhodná ani pro posouzení, zda žalobce udělil konkludentní souhlas s jejím veřejným užíváním. Závěr správních orgánů, že žalobce dal konkludentní souhlas s obecným užíváním sporné cesty ob stojí, ať už sporná cesta je, nebo není na pozemku určeném k plnění funkcí lesa.

60. Žalobce svou argumentaci staví na tom, že zákaz stanovený § 20 odst. 1 písm. g) lesního zákona je sám o sobě dostatečný a vlastník pozemku určeného k plnění funkcí lesa proto nemusí výslovně vyjadřovat nesouhlas s užíváním lesní cesty v rozporu s tímto zákazem. V podstatě tedy říká, že nelze dovozovat jeho konkludentní souhlas s obecným užíváním sporné cesty z toho, že nebránil porušování zákazu vjezdu a stání motorových vozidel. S tímto výkladem však soud nesouhlasí.
61. K udělení konkludentního souhlasu obecně postačuje nečinnost vlastníka. Jestliže vlastník po dostatečně dlouhou dobu toleruje užívání svého pozemku veřejností k dopravním účelům a nic zjevného proti tomu nečiní, má se za to, že se vznikem veřejné cesty na svém pozemku souhlasí. Svůj nesouhlas by musel vlastník dát najevo aktivně (tzv. kvalifikovaný nesouhlas), například tím, že svůj pozemek oplotí, umístí na něj ceduli zakazující vstup či vjezd, bude uživatele cesty vykazovat. Nesouhlas musí tedy být seznatelný vnějšímu světu, zejména uživatelům dané cesty (Komentář k § 7. In: Černínová, M., Černín, K., Tichý, M. *Zákon o pozemních komunikacích. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2015, dostupné v Systému ASPI).
62. Podstatné přitom je, že pokud by již v minulosti vznikla s uděleným konkludentním souhlasem žalobce na sporné cestě veřejně přístupná účelová komunikace, nemůže již jeho dodatečný nesouhlas na její existenci nic změnit. Konkludentní souhlas totiž směřuje zásadně do minulosti: užívá-li veřejnost určitý pozemek jako cestu a nebrání-li jeho vlastník dostatečně dlouho tomuto užívání (neprojeví kvalifikovaným způsobem nesouhlas), aktivuje se veřejné subjektivní právo na obecné užívání cesty, které svědčí každému. Podmínku souhlasu vlastníka dotčeného pozemku dovodila judikatura s ohledem na čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (č. 2/1993 Sb.). Jejím účelem tedy je ochrana vlastnického práva (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II ÚS 268/06).
63. Podle § 20 odst. 1 písm. g) lesního zákona je v lesích zakázáno jezdit a stát s motorovými vozidly.
64. Podle § 20 odst. 4 věty první lesního zákona může vlastník lesa povolit výjimku ze zákazů uvedených v odstavci 1 písm. a) až k).
65. Soud je na rozdíl od žalobce toho názoru, že ani pokud by pozemek pod spornou cestou byl určený k plnění funkcí lesa, žalobce se k ochraně svého vlastnického práva nemohl spoléhat jen na zákonný zákaz, ale měl se o jeho dodržování aktivně zasazovat.
66. Pokud vlastník pozemku, přes nějž cesta vede, aktivně brání své vlastnické právo a snaží se zamezit užívání cesty na svém pozemku veřejností, nelze cestu považovat za veřejně přístupnou. Zákaz vjezdu motorových vozidel stanovený lesním zákonem, z něhož vlastník lesa (nebo jeho pachtýř) povoluje výjimku, představuje v tomto ohledu jen další nástroj, který veřejné právo vlastníkovu lesa poskytuje k ochraně jeho vlastnického práva. Pokud

vlastník lesa (nebo jeho pachtýř) tento nástroj nevyužívá a své vlastnické právo takto neprosazuje, lze mít pro účely posouzení existence veřejně přístupné účelové komunikace (při splnění dalších podmínek) za to, že souhlasí s tím, aby cestu užívala veřejnost.

67. Zdejší soud v rozsudku ze dne 1. 12. 2021, č. j. 55 A 101/2019-100, dovodil, že při posouzení souhlasu vlastníka s obecným užíváním cesty je třeba zohlednit i úpravu lesního zákona. Konkrétně uvedl, že na pozemku určeném k plnění funkcí lesa může veřejně přístupná účelová komunikace vzniknout, pokud jeho vlastník trpí obecné užívání širšímu okruhu osob, než kterému svědčí obecné užívání lesa (zejména motorizované veřejnosti). V projednávané věci jde přitom právě o to, zda na sporné cestě mohla vzniknout veřejně přístupná účelová komunikace tím, že ji užívala motorová vozidla pro příjezd do chatové osady. Odpověď tedy zní, že mohla, a to bez ohledu na případný zákaz stanovený lesním zákonem.
68. Soud nepopírá, že i na veřejně přístupné účelové komunikaci, která se nachází na pozemku určeném k plnění funkcí lesa, platí zákaz stanovený § 20 odst. 1 písm. g) lesního zákona (srov. např. rozsudek NSS č. j. 10 As 148/2018-38). Zdejší soud pouze dovodil, že samotná existence tohoto zákazu obsaženého v právní normě nemůže nahradit kvalifikovaný nesouhlas (projev vůle ve vnějším světě) vlastníka lesa s obecným užíváním cesty, která se nachází na pozemku určeném k plnění funkcí lesa. Námitka je proto nedůvodná.
69. Správní orgány tak nepochybily, když se zaměřily na posouzení, zda byla sporná cesta užívána veřejností (ať už v souladu nebo v rozporu s případným zákazem) a zda žalobce tomuto užívání aktivně bránil.
70. Správní orgány přitom dospěly k závěru, že žalobce od nabytí lesního pozemku zpět do svého vlastnictví v restitučních (tj. od 13. 1. 2015) do umístění zákazové značky v roce 2022 nevyjádřil nesouhlas s užíváním sporné cesty pro příjezd k chatové osadě.
71. Žalobce v žalobě poukázal na zákazovou značku a tvrdí, že většina chatařů užívala spornou cestu na základě udělené výjimky.
72. Žalobce má pravdu, že ho jako restituenta nezavazuje případný konkludentní souhlas daný jeho právním předchůdcem. Soud proto, stejně jako žalovaný, posuzoval, zda dal žalobce konkludentní souhlas poté, co svůj majetek v roce 2015 znovu nabyt.
73. Má se za to, že vlastník udělil konkludentní souhlas s obecným užíváním svého pozemku, pokud z jeho chování (zejména nekonání či trpění) lze dovodit, že je srozuměn s tím, že jeho pozemek užívá či bude užívat kdokoliv (neomezený okruh osob, veřejnost).
74. Je tedy třeba nejprve posoudit, kdo všechno spornou cestu užíval a zda tento okruh uživatelů tvoří veřejnost. Pokud by většina uživatelů spornou cestu užívala na základě výjimky podle § 20 odst. 4 lesního zákona, jak žalobce tvrdí, nemohli by tito uživatelé být veřejností. Svou roli hraje také početnost uživatelů a to zda si žalobce jako vlastník udržoval přehled o tom, kdo spornou cestu užívá (zda například trval na nutnosti udělení výjimky jednotlivým chatařům, případně i jejich návštěvám či dalším vozidlům směřujícím do chatové osady, jako vozidla pošty či jiných zásilkových služeb) [Komentář k § 7. In: Černínová, M., Černín, K., Tichý, M. *Zákon o pozemních komunikacích. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2015, dostupné v Systému ASPI].

75. Z podkladů obsažených ve správním spise plyne, že chatařů je více než 100. Podle čestných prohlášení do chatových osad po sporné cestě zajiždějí i návštěvy, vozidla svozu odpadu a zásilkové služby (vozidla integrovaného záchranného systému mají přístup zajištěn ze zákona – podrobně srov. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 As 213/2017-38). Nic z toho žalobce přitom nerozporuje. Soud se shoduje s hodnocením správních orgánů, že takový okruh osob je dostatečně široký, aby jej bylo možno považovat za veřejnost. Tou by nebyli, pokud by všichni, nebo aspoň většina z nich, spornou cestu užívala na základě žalobcem (popř. pachtýřem) povolené výjimky.
76. V průběhu řízení před správním orgánem I. stupně žalobce opakovaně uváděl, že nikdy nebránil tomu, aby chataři „v případě potřeby“ využívali spornou cestu pro vjezd a stání motorových vozidel. S ohledem na zákaz vjezdu a stání motorových vozidel jim byla „bez jakýchkoliv předběžných omezení povolována výjimka“ z tohoto zákazu. Ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí pak uvedl, že drtivá většina chatařů (113 osob) o výjimku požádala a dostala ji, což dokládal odkazem na webové stránky spolku Osadníci Plužiny. Také v odvolání žalobce trval na tom, že tímto prokázal, že drtivá většina chatařů zákaz respektuje a požádala si o výjimku.
77. Z předložených článků z webu spolku Osadníci Plužiny je patrné, že dne 14. 7. 2022 proběhlo jednání mezi žalobcem, tímto spolkem, městem S. a dalšími zástupci chatařů ohledně zpoplatnění vjezdu a připravované rekonstrukce sporné cesty. Také další články se týkají situace kolem zpoplatnění vjezdu a dosavadní správy sporné cesty. Mimo jiné se zde uvádí, že chataři se žalobcem opakovaně (v letech 2016 a 2018) jednali o rekonstrukci sporné cesty. Z těchto podkladů však neplyne, že a kolik chatařů v roce 2022 požádalo o výjimku podle § 20 odst. 4 lesního zákona. Rovněž z těchto podkladů nevyplývají žádné skutečnosti, pokud jde o režim užívání sporné cesty před rokem 2022.
78. K umístění zákazové značky a s ní spojenému udělování výjimek za poplatek žalobce přitom podle vlastního vyjádření přikročil až v roce 2022. Tedy po více než 7 letech od doby, kdy lesní pozemek získal v důsledku církevních restitucí zpět. Soud se přitom ztotožňuje se správními orgány, že sedm let je dostatečně dlouhá doba na to, aby se žalobce proti obecnému užívání sporné cesty ohradil. Že je sporná cesta užívána pro příjezd motorovými vozidly do chatové osady, bylo žalobci podle jeho vlastního vyjádření známo. Dozvědět se o něm nadto musel nejpozději při jednání s chataři v roce 2016. Umístění zákazové značky a zpoplatnění výjimek po sedmi letech proto nelze považovat za včasné vyjádřený kvalifikovaný nesouhlas. Ze správního spisu přitom neplyne, že by žalobce vyjádřil kvalifikovaný nesouhlas s užíváním sporné cesty v průběhu předchozích sedmi let. Ani on sám v tomto směru nic konkrétního netvrdí. Jeho vyjádření o tom, že chataři zákaz respektují a žalobce jim povoluje výjimky, se totiž zjevně vztahuje až k období po umístění zákazové značky v roce 2022.
79. Kromě zcela obecných vyjádření o tom, že chatařům nebránil v užívání sporné cesty, ale že se tak údajně mělo dít na základě výjimek podle § 20 odst. 4 lesního zákona, žalobce v předcházejícím řízení ani v řízení před soudem neuvedl nic bližšího k tomu, jak se stavěl k užívání sporné cesty po prvních sedmi let. Žalobce nikdy, ani v řízení před soudem, neoznačil žádný důkaz, z něhož by plynulo, že i v prvních sedmi letech systematicky trval

na tom, že vjezd na spornou cestu je možný jen na základě udělené výjimky, že v této době výjimky povoloval nebo že by se jakkoliv jinak ohrazoval proti tomu, aby byla sporná cesta užívána kýmkoliv pro příjezd motorovými vozidly do chatové osady.

80. Povoloval-li by žalobce (popř. jeho pachtýř) mezi lety 2015 a 2022 systematicky výjimky podle § 20 odst. 4 lesního zákona, nabízelo by se, že o tom bude existovat nějaký písemný záznam, jímž bude možno tuto praxi prokázat.
81. Nejstarší projev vůle žalobce v tomto směru je však dopis ze dne 6. 12. 2021, v němž avizuje výběr poplatku za povolení vjezdu pro rok 2022. Vzhledem ke své dataci takový dopis nic nemění na tom, že žalobce se po dobu (bezmála) sedmi let proti obecnému užívání sporné cesty neohradil. Žalobce netvrdil, že podobné dopisy rozesílal někdy dříve. Tento dopis navíc předložil žadatel a je adresován pouze jemu.
82. Bylo nicméně na žalobci, aby v předcházejícím řízení tvrdil a prokázal, že s obecným užíváním sporné cesty vyslovil kvalifikovaný nesouhlas. Pro dokazování v řízení o určení právního vztahu vedeném podle § 142 správního řádu totiž platí obdobně ustanovení § 141 odst. 4 správního řádu, podle něhož správní orgán v tomto řízení vychází z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků. Povinnost navrhopat důkazy stíhá všechny účastníky řízení (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 3. 2012, č. j. 57 A 33/2011-55). V řízení podle § 142 správního řádu se neuplatňuje zásada materiální pravdy v takovém rozsahu, jaký obecně platí pro správní řízení (srov. Vedral, J. *Správní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 1086-1087).
83. Soud tedy shrnuje, že pokud v předcházejícím řízení žalobce dostatečně netvrdil a neprokazoval (a tato skutečnost nevyplývala ani z jiných podkladů pro rozhodování), že vyjádřil kvalifikovaný nesouhlas s obecným užíváním sporné cesty, pak správní orgány logicky musely učinit závěr, že žalobce takový nesouhlas nevyjádřil. Mohl tak činit kupříkladu instalací tabulky s příslušným upozorněním, systematickým nahlašování osob, které na spornou cestu vjely bez jeho souhlasu apod. Závěr, že žalobce vyslovil s obecným užíváním konkludentní souhlas, bylo-li současně v řízení prokázáno obecné užívání sporné cesty, je tedy v souladu se zákonem a má oporu v řádně zjištěném skutkovém stavu. Námitka je nedůvodná.
84. Jelikož žalobce v žalobě nezpochybnil naplnění druhého a třetího znaku, konstatuje soud, že žaloba je nedůvodná.
85. Nad rámec nezbytného odůvodnění soud opakuje, že nepopírá, že i na veřejně přístupné účelové komunikaci, která se nachází na pozemku určeném k plnění funkcí lesa, platí zákaz stanovený § 20 odst. 1 písm. g) lesního zákona. Tento zákaz by na sporné cestě pochopitelně neplatil v případě, že by nebyla pozemkem určeným k plnění funkcí lesa. Tak by tomu mohlo být například tehdy, pokud by sporná cesta byla zpevněnou lesní cestou a příjezdní komunikací k zastavěným pozemkům [srov. § 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona a jeho

výklad ve zprávě Veřejného ochránce práv ze dne 17. 5. 2013, sp. zn. 512/2013/VOP, o níž se opírá i rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 93/2018-103].

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

86. S ohledem na uvedené soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky. Proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
87. Dokumenty nacházející se ve správním spisu se nepovažují za důkazní prostředky a dokazování se jimi neprovádí (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117).
88. O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou úřední činnost.
89. Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádnou povinnost a nejsou zde ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele, pro něž by bylo namíste jí přiznat náhradu nákladů řízení. Proto jí náhrada nákladů řízení nepřísluší (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. srpna 2025

Mgr. Ing. Petr Šuránek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.